

set, en Tilhænger af Kildebeskatningen, men jeg vil ærlig talt sige, at efter at jeg har haft Lejlighed til at studere den ærede Regerings Forslag og sætte mig nærmere ind deri, er jeg kommen til det Resultat, at jeg ikke tør gaa med dertil. Grunden hertil er ikke den, at det jo ikke i og for sig løser det Spørgsmaal, som man ønskede at komme bort fra; det er ikke en ren og skær Kildebeskatning idet den jo er suppleret med en almindelig Indkomstskat. Men Grunden er den, at det Forhold, som Landbruget kommer ind under, efter min Mening ikke er heldigt. Jeg var nemlig en Tilhænger af Kildebeskatningen, fordi jeg fandt det tiltalende, at man blev fri for dette Posekiggeri, og ogsaa fandt den Maade, hvorpaa Landbruget blev stillet, tiltalende. Men naar jeg ser nærmere paa det, finder jeg, at de samme Skavanker, der til Dels klæbde ved Formueskatten i det Reedtz-Thottske Forslag, ogsaa klæber ved den Form for Formueskat, der nu er opstillet her. Jeg udtalte den Gang, at min Hovedindvending mod den Reedtz-Thottske Formueskat var den, at den medførte en dobbelt Beskatning. Denne Hovedindvending falder bort lige over for Kommissionens Forslag, idet det har den meget sindrige og gode Ændring, at de $\frac{1}{10}$ pro mille gaar tilbage til Kommunerne, hvorved Dobbeltbeskatningen undgaas, idet Ejeren faar Lettelse gennem Kommuneskatten.

Jeg skal indrømme, at den Indvending kun til Dels kan rettes mod Regeringens Forslag, men forskellige andre Ulemper, der klæbe ved Formueskatten, klæbe ogsaa ved dette Forslag. Jeg skal saaledes nævne den Anke, som jeg mener man med Rette har gjort, at Ansættelsen af Landmænds Formue, hvad enten den sker ved Selvangivelse eller gennem Skattekommissionerne, vil blive for høj. Det gælder ogsaa overfor Kildebeskatningen. Der er den samme Grund her til at frygte for, at denne Værdiansættelse af Landbrugets Formue vil blive for høj. Det hedder nemlig i Regeringsforslagets § 2 — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse det —: „Den saaledes tilvejebragte Vurdering skal vedføjes enhver Faksation ved Begæring om Udlaan af umyndiges eller offentlige Midler“. Det er deraf givet, at enhver Landmand, der kan tænke sig at skulle laane af disse Midler, vil være meget ængstelig for at faa Ansættelsen af sin Ejendom sat for lavt. Jeg kan som Formand for Laanebestyrelsen i mit Amt sige, at vi ganske sikkert ville se

paa denne Ansættelse og blive ængstelige, hvis der er for stor Forskel. Jeg indrømmer, at det er en mindre Mangel, men der er ogsaa andre Mangler. Det er jo i og for sig en sund og rigtig Tanke, at Ejeren af en Landejendom kun skal svare Skat af den Del af Ejendommen, som han virkelig ejer, og man har derfor truffet den Bestemmelse, at han kan tilbageholde en Del af Renten. Uden at komme nærmere ind paa det her, skal jeg dog bemærke, at mange Ejere og særlig de, der sidde daarligt i det, ville alligevel komme for højt op med Hensyn til Formueansættelsen. Det er jo kun ved Prioriteter, at man er berettiget til at fradrage i Renten, men under de nuværende vanskelige Konjunkturer er det næsten umuligt at faa 2den Prioriteter. Særlig de Landmænd, der sidde daarlig i det, har derfor megen løs Gæld, og det er ikke alene Købmænggæld, men de have i Stedet for 2den Prioritet maattet skaffe sig Laan i Banker, hvilket næsten altid sker ved amortisable Kautionslaan, og for de større Ejendomes Vedkommende ved Kassekrediter. Disse løse Laan burde trækkes fra, naar man skal værdsætte vedkommende Mands Formue, men det kan imidlertid ikke ske.

Der er dog andre Forhold, der ere bestemmende for min Stilling over for Indkomstskatten, og det er da særlig Forholdet over for 1ste Prioriteterne. Jeg kan fuldstændig slutte mig til den Udtalelse, der fremkom fra det ærede 5te Medlem for 7de Kreds, at en Del af Skatten ganske sikkert af Obligationsejerne vil blive væltet over paa Ejendomsbesidderne. Det er blevet benægtet fra forskellige Sider. Jeg skal straks over for det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup) indrømme, at det mulig kun vil ske over for 2den Prioritetslaanene. Og jeg kan tilføje, at det er mindre rimeligt, at det overhovedet vil ske over for en stor Del af 1ste Prioritetslaanene, medmindre man vil søge at benytte Lejligheden dertil, men hvad Kreditforeningerne angaar, er det givet, at for dem, der i Øjeblikket have Kreditforeningslaan, vil der ingen Forrykkelse kunne ske, thi det er umuligt for Kreditforeningerne at vælte Skatten af de allerede udlaante Kapitaler over paa Laantageren. Men Forholdet stiller sig anderledes over for dem, der i Fremtiden skulle have Laan i Kreditforeningerne, ikke blot dem, der skulle have ny Laan, men ogsaa for dem, der ville gaa over fra en Serie til en anden. Med Hensyn til dem er det givet, at Skatten bliver